

ELŐFIZETÉSI DÍJ:

Évi előfizetés 5 forint - kr.
Féléves előfizetés 2 50 - kr.
Hónapos előfizetés 1 25 - kr.
Egyes szám 10 kr.
Külföldi előfizetőknek
Külföldi postaköltségekkel
Külföldi postaköltségekkel
Külföldi postaköltségekkel

PÉCSI FIGYELŐ.

HIRDETÉSEK ÁRA:
Egy 10 szavú sorra
3-szor 10 szavú sorra
5-szor 10 szavú sorra
Minden hirdetés után 30 kr.
Kiadóhivatal:
János-utca 8-ik szám.

Szerkesztőség:

János-utca 8-ik szám.

A lap szellemi részét illető közlemények és előzetesek a szerkesztőséghez, hirdetések pedig a kiadóhivatalhoz intézendők.
Előfizetési helyben: a kiadóhivatalban, KÖZSL JÁNOS úrnál a városház épületben, LILL JÁNOS úrnál a budai kultúrárosban, valamint a vidéken minden postahivatalban.
Kéziratok vissza nem adatnak.

Kiadóhivatal:

János-utca 8-ik szám.

Márczius 15-ike.

A magyar nemzet diós történelmének egyik legtragyóbb napjára ebrdünk ma. Márczius 15-ike a magyar nemzet szabadságának eléréséért, melyet meg-
napotlan nemesség a kegyetlen hazánri
eres, de a mit kiváló emleket irant
nappelséssel viseltetnő tartozó kötelesség ér-
zelele engedtelenné tesz.

Bar már több évvel ezelőttel le a
diós nagy nap óta, melynek megsejteltet
a földistenege, a rabolagnag megvalóítja,
a világszerte, a magyarságban, teljes büd-
sággel el sziárvánban a lélekemelő emleket,
melyből minden igaz magyar melyen át-
hotta, atszellemül s halával gondol a szent
szabadságharhoz felteinstere.

Városunkban is minden évben meg-
tünepelők a diós napot hazafias kegye-
lettel, hazafias lelkesedéssel.

A pécsi jogakadémia ifjúsága a n-
gyelre felteinstenege ma este fel 8 órákat
tart ünnepléssel megemlékezést. Az ünneplé-
misona következők:

1. Megnyitó beszéd. Tartja Oheko
Dózsa. 2. Talpra magyar! Itta Peitzy
Sándor. Szavaltja Kisasonyóy Jánosé. 3.
Visszaemlékezés a 45-ös év kire. Itta s fel-
olvastja. Szavaltja Jánosé. 5. Márczius 15-én
Itta Varady Ferencze. Szavaltja Schenker
Károly. 6. Egy nap története Rajz Itta
s felolvastja Lechner Viktor. 6. Záróbeszéd.
Mondja Szehavzer Károly.

Mindenkét szivesen látunk; minden
hazafias érzelmi poigart, vagy honleányt
örömmel fogadunk. Este 8 órákor Feln
Károly vendéglőjében lakomra lesz. — A
kora, polgári társaság kör szünetlen és
napon estelett, nemkülömben a Pécsi dal-
körökön.

Aldozunk a mult emlekeinek!
Emlékeztünk meg a magyar nemzet
diós tettenről, diós férfiaról s a mult
dióségekben merítsünk erőt a jövőre.

Aldott legyen márczius nagy napja!

Város-atyák.

Lapunk mult számában ugyan
e helyen mondtuk el, ha nem is választ-
kosok és virágok nyelven, de a kendo-
zetlen tiszta igazság ószinte hangján
át a velyemny, melyet több év tá-
pasztalás s a befolyásolatlan meggyő-
ződés szült bennünk. A közlemyen,
mely a bizottsági tagok többséget
tehetetlen, vagy használhajtósó, haza-
fiaknak minósítte, nagy visszatetszést,
nagy hallhatordást idézett elő. Nem
esodalljuk, sőt előre el voltunk rá ke-
szülve. Ismerjük az embereket, tudjuk
a szokásait, felszégeket s mind-
azon hibákat, melyek az emberi

gyaroltságból folyólag csaknem minden
embernek közös tulajdonát képezik.
A legtöbb ember elfogult maga iránt,
hiu és gyakran elbizakodott; könnyen
érthető tehát, ha az ilyen embereknek
az elevenre tapintatnak, mennyire sért,
mennyire táj é az tapintás. Nem teszt-
tunk róla, ezzel tartozunk saját zsi-
tiunkal fogva a közügyek érdekében.
Nem nézhetünk bekes türelmenél, nem
hagyhatunk szó nélkül, hogy városnok
sorsra oly cselekedj legyen letve, mint
a melyik jelentékeny részben teljes te-
hetetlenséggel, vagy kapzsi telhetet-
lenegéssel, csakhogy erdemesség ke-
zebbe ne kerülhessen a város közügyei-
nek vezetésé.

Lehetnek jó kézművesek, jó korcs-
márosok, jó gazdák az illetők, a kik
ellen a mi közlemyünk szól, de annál
rosszabb város-atyák. Mert nem
eleg az a város-atyák-sághoz hogy
valaki 'pecsi tüke', hogy a hetven-
hetedik szep ajtó is Pécsét születtet
és hogy a kenyéret szorgalommal,
munkával keresi s az adóját pontosan
fizeti, meg hogy a háza elejét minden
estendőben újra meszeltetik: egyeb is
kell a város atyáshoz. Kell mi 'el-
yveltség'. Az előre haladó kör, mely-
gy a maga mint a közélet minden te-
ren reformál, a kultúra legújabb vív-
mányaival emeli a világegyetmen fejle-
deset, vele lépést tartó modern embe-
reket követel. A ki nem halad, az el-
marad. Nem mondjuk mi ezzel, hogy
az előre haladóit kör ember nem le-
het alkalmas egy kulturális törekvésü,
előre törő város vezetésére alkalmas,
az öreg testben is lakhatik ilyen szelle-
m; hanem ilyen is azt nyíltan kimondjuk
ismetetlen, hogy az a sok, a világtól
elmaradt ódi város polgár, a kiket
csupán ósz hajúk és kopasz fejükre
való tekintettel, csupa 'tisztelő' bál
választottak meg, ezek az urak — nem
valók Pécs város, kir város képviselő
testületébe. Ha a magán életben, vagy
az ipar-és kereskedelem teren szeret-
tek emelkedni, tünetszik kik őket 'ér-
demkeres' tel, vagy valami 'rend-
jel' jel, de ne küldjék őket a kép-
viselő testületbe, a képviselő testület
nem muzeum, hol a magán, illetve sze-
lyemes érdemeket úgyvél talog mutogat-

ják. A képviselő testületbe alkotó,
teremtő erőkre van szükség, kiváló
teljesítelekre, éber figyelem, mely be-
látású férfiakra, administratívális
képességre, nem pedig aluszékony
benszülöttekre, vagy érdekhajhászó
üzlet-vadászokra. Miféle ellenőrzést vár-
hat a város közönsége azelőtt, kik
tálatn még az 'egyszer-egy' et sem
ismerik, vagy ha ismerik, a saját ja-
vukra használják föl? Miféle garddikó-
sítást rendszert remélhet ott a város
közönsége, hol a bizottsági tag urak,
magok is csodábe kerülnek? Miféle ve-
zereszmét és irányelveket várhat a vá-
ros közönsége azelőtt, a kiknek ma-
gukhoz való eszük alog volt? Neveste-
g: Nyárspolgárokhoz, de nem illő
fészezőkhoz. Egy krónikus beteg-
ség, melyben Pécs polgársága, hol a
'spészbürogr' ek képezik az uralkodó
elemet, évtizedek óta szenved.

Ismetlően kijelentjük, hogy hatá-
rozott meggyőződésünk, miszerint Pécs
vezetését egészségesebb s erősebb ala-
pokra kell fektetni; Pécs képviseletét a
szellemi intelligencia képezelébe kell
letetni.

Ezt mondtuk a mult számunkban,
ezt mondjuk ma is!

Sajnálunk kell megjegyeznünk,
hogy voltak olyanok, kik magukra vet-
tek közlemyünk sőt passzusait és
érzelvény megsejtőket, noha mi az
illetékek távolról sem cselözünk. Van a
mi képviselő testületünknek egy-
két egyszerű polgár, kit nem az iskolai
bizonyítvány, nem a diploma emelt
a köztisztelő, szeretet és nagyrabecsi-
lés ama polczára, a melyen állva, befoly-
ású gyakorolhatnak a város ügyeibe
s részt vehetnek mindenütt, hol a köz-
ügyek vezérleírjai szerepelnek; hanem
a természetes józanása, a buzgó szorga-
lom, az élet-iskolájában szerzett údvos
tapasztalat, a tisztesség és becsület,
vegül és főképp a város irányában töb-
bösörösen kifejtett jó indulat s hasznos
tervekesség, mely mindenkor negve
termésdaldoss gyümölcsöt. Ezekre nézve
természetesen leverő, főjő lehetés a
megrovás, a korholás. Mi általanság-
ban irunk, így történt, hogy egyeseket
meltálatlanul érintett a közlemyen
éle. Pardon! Mi az igazi érdem előtt
kalapot emelünk, tisztelttel hajlunk meg,

Örömmel s a lelkesülés bizonyos ne-
mével, emelkedett érzéssel, tisztelttel
s szeretettel viseltetünk azon 'város
atyák' iránt, a kik, ha nem is magas
műveltséggel, de egyenes és tiszta lé-
lekkel, ha nem is költői ékes-zószálal,
de világos és értelmes beszéddel, ha
nem is lángelmével, de józan ésszel,
szorgalmasan s következetes kitartás-
sal fáradsnak, munkának a közjó elő-
mozdításán, városnok felvirágoztatás-
án. Fogadják szívesen elismerésünket,
hazafias údvöletünket, egyeb jutalom
gy is alog öröké. De azt hisszük nem
is vágyodnak ók jutalomra; a legszebb,
a legdicsebb jutalom a megelégedett
önérzet.

Kérdezzék meg minden városatyá
önmagától, szólaltassa meg lelkiismer-
tetét s ha a 'kísirbör' szava meg-
nyugtató válaszol szolgál, akkor meg
az igaztalan támadás sem félhat. Azok
pedig, a kik csak nyügie, vagy zseb-
rákjai voltak a városnak, huzzák ósz-
ze magukat s kerüljék a napvilágot,
mert nem méltók arra, hogy a nap
tisztá sugara reájuk vessen fényt s
daldoss meletét.

Ma még jókor van; a választás
holnap lesz. Jól gondolja meg a vá-
ros közönsége, hogy kiket ajándékoz-
zon meg bizalmával, kiket küldjön a
városi képviselő testület kebelebe. Hal
évvél ezelőtől is figyelemztettük a vá-
lasztó polgárságot, most is figyelem-
ztetjük.

Ember, ki városi bizottsági tag
akarna lenni, akadna sok.

Mindenki igényt tart ezen állásra,
melyhely ugyan semmi jóvedelem és
cseleki hatáskör van ósztevéket, de
mely bizonyos tekintélyt ad. — Van-
nak elég városi bizottsági tagok, kik
semmiféle munkát nem teljesítenek, a
közgyülebbe nem járnak, a bizottsá-
gokban részt nem vesznek, ha né-
melykor a közgyülebbe látjuk is, ak-
kor bizonyosan valami választás van
napirenden, a mikor vagy rokonukat
vagy barátjukat hivatalba segíteni
óhajtának, vagy személyes érdekeiket
hajhászzák. És ezek magukat befoly-
sós embereknek tartják és valóban
is azok, mert egyik-másik klikknek
tagjai, mely őket viszi.

Sokszor látni a városházban érdek-

harczot, mely csak a köz rovására
megy, azért nagyon meg kell nézni,
kiket választunk.

Olyanok, kik a lenult hat év
alatt semmit sem tettek, kik a köz-
gyülekeken részt éppen nem, vagy
alig vettek, azokra úgy meg kell
választani, akárkik legyenek.

Ebben a szorgalmas és jártas
régi bizottsági tagokat meg kell be-
csülni, ha nem is hires emberek, sőt
ha más kerültebeliek is, mert a köz-
gyüleken és a bizottsági üléseken
nem egyik vagy másik városrészt,
hanem az egész város érdeke forog
szóban, ki az egészek használ, az a
resznek is használ.

Mi a célja a három évenkénti
választásnak? Hogy a képviselket me-
gújíttassék. És erre szükség is van,
mert a volt és kellepetek között volt
akárhány, kik, választás kivéve, köz-
gyüleken soha sem volt. Bizottsági
üles? Nem is tudja mi az. Majd ké-
nyelmét földözölja! — Új és fiatal
kör kellene, de nem százhások, ké-
pzett, jóra való férfiak, kik már ma-
gukat ki is tünetszik és megmutatták,
hogy szívük és eszük helyén van.

Ezekre legyenek tekintettel. A
választó polgárság legyen óvatos és
lelkiismeretes, ne hagyjon senkit ma-
gára néz diszpótálni. Mutassák meg
önállóságukat, miként az művelt pol-
gárságot illik. A választás tel-
legyen rosta, mely elválasztja a
tisztabuzát a konkolytól, ki
kell hagyni a mi rossz és jus-
son be az, a ki arra érdemes.

A pécsi kereskedelmi és iparkamarának új jelentése.

Baranyamegyében, Pécs és vidéken
a szőlőtermés közepeken volt mondható,
azonban nemesség tekintetében jóval
alatta az előző évinek, a mely körülmény
gy Pécsent, mint vidéken részben jege-
resnek, de nagybörészt a peronosporának
tudható be. A nyári forróság s a sztrét
idejében beállott eszések is sokat ártot-
tak. Szomogyamegyében úgy mennyiség,
mint minőség tekintetében nagyon középszerű
volt a termés. Tolnamegyében minden
tekintetben eléggé kielégítően mutako-
zott a sztrét. A phylloxera pusztítása
és ebben is rohamosan terjedt és a meny-
ségi foglyakozos a termésben már kezd
érezhetővé válni.

diványozott. Julius közpote volt. A nap
aranyárga sárga átszóródott a fak sztrét
lombjában. A virágok illataival fészerezett
fide levégi kissek feliditá kedélyüket.

Lassan haladtak előre.
— Milyen boldokok leszünk, meglesz
nemes szőlő minden vanya s óhaja —
szólt Dezső s szemében a boldogság titze
ragyogott.

Malvin felszóltott. Aztán szótlanul
haladt a bosszi, fakkal szegélyezett fa-
sorok. Dezső gyengeden átlétele vette
Malvint. Nemsokára visszatartek a kastélyba.

Közvetlen a lakodalm napja.
Malvin szellei meg voltak győződve,
hogy leanyuk Dezső ifiájan igazán bo-
dog lesz. De Malvin közömsége, melyet
rajta a jegyválas óta tapasztaltak, aggod-
lalmat kellett öntönnök.

Mintha Malvin szívet valami titkos
banát győrtötte volna, kedvelten és szót
lan let.

Hoboz Pista az előjárásnál imo-
koskodott, mikor Malvint megismerte;
azóta körülbéli őt évtelt el s ezalatt
szorgalma által fölívítte jegyzőségé. Malvint
szerezte s a leány sem idegenkedett
tőle, s most mikor szűlt máshoz akarták
adni, gyulladt lélegz szavában a régen
szipkózós szerezem szikrája.

Malvin soká késett évt szűlének be-
vallani, de most mikor szíve kezdett be-
szélni, meggyúltak ajkai.
A jósvi máma régig hallgatta leánya
bánaétojes szavait és még vizsgálató szót
is talalt, csakhogy egyetlen gyermekek
fajadalmát megengyhette, még 5 lett köz-
benjárója annak a komoly és kényes gy-
nek, mely végeztetett a győgyűrhely
visszaadással és Párival való házassá-
gá végeztött.

Részahányi!

Oh mert így volt királyok a nép?
A király légy a nép szívében szent kép.
Mint száll az égbe ezek hó imádk?
Légy a népek a tyja, magyarok király!.

Vardy Ferencz.

Az Isten ujja.

Mintha most is hallanánk szegény Zsófi
kühelesését, szegény anyja fajtalmias ja-
gatását, pedig csaknem egy esztendővel
előtt a halva anyjával, kinek tavaszosa
nagy részbelet kellett az égbe taliban.
Hiába az orvos urak bőbes belatasa s
mely tudomány Zsófi segíteni nem le-
hetett. Ott a hol az ényészt férge dúl s
a szerezem ferge rágódik, győrvint nem
talál senkit.

Zsófi ifjú-sorvadásban szenvedett. Szer-
retted, de ezelmélet nem talaltak rokon szí-
vén. Szerelme olyan mint a ragyogó nap arany-
sárga sugara s úgy ózdelten mint a termé-
szet, mely megadja s feltárlja minden kínosét.
A viruló leány, kit ezelőtől keesegőtől
remények értezte s a jobb jóvó édes
sejtelme bollogították, mely jóvótalmat
egyözött talama sodort a végeztet ör-
vénybe. Arca bimbói a helyett hogy ki-
nyitnak volna, gyökerestől ényészték el.
— Este van megint, egy nappal kö-
zelebb vagyok az édes perczekhez, mikor
kínjazim megszűnnek, fajtalmam vétegek
megörtök, a rebegte halálós győzelmét
legyőztve. Édes anyja szeméből könnyök
töltöttek a fajtalmától elfojtott hangon ny-
gattata leányt, biztatta, hogy egészsége ne-
hány nap múlva egészen helyreáll, hogy a
jó Isten általmozó karga megővja, mint
Gizát, ki súlyosbát beteg volt. Ez utolsó
szóval hanga megakad s kendőjébe ábrá-
zát temetve, sírni kezdett.

Zsófi mintja anyja szívat nem hallotta
volna modultalanul fektet ágyában, sze-
mek mervezen flügtek a szóra alacsony bol-
tozatán.

A szegény asszony magát és leányát
háttérrel, két föl hátsóbb s mintja vála-
sít mel keresnie az ártóhoz net, hol latal-
fordulva, mely sóhajások közt, terítte szem-
éből könnyet.

Vidam arczal közzelgett ismét Zsófi
hoz, egy homlokát megtapogatta.

Zsófi elaludt.

Bossanyén lahjúghegyen tavozott az
árcyól s így győrvölves kink között is
munkájához kellett fognia.

Illés Dezső magas termelt széles vállú
ifjú volt. Szemében élénk vidorság titze
ragyogott, gondosan alop bajusza rittegg
turgatv keltetve.

Egy napon éppen az ostobánál él-
tek, mikor Dezső cimborája Gyeres Laci
álit be és titokban Dezsővel közölte sze-
lyes Zsófi újly állapotát. Dezső hirtelen
felkelt az asztal mellől és barátival gyors-
san elhagyta a házat.

Győrvölves este volt, az egy esztendő
milliárdja ragyogta körül. A két férfi szót-
lanul haladt egymás mellett.

Dezső tekintete a messziségen réve-
dezett. Zsófi megremeült arczát látta maga
előtt. Győrvölves Laci törte meg a csendet.

— No, ne, ne keseredjél el beteges-
gi miatt. Vegre jobbra fordultál s akkor tied
minden boldogság.

— O mond mit tegyek — szaktáti
félbe Dezső.

— Beszélni kíván veled.
Dezső telében szívés érzések dúltak;
Zsófi régen talán szerette is, de beteges-
gője befőle a szerezem minden szikrája ki-
hilt. Mely fajtalmat és bánatot ha ezert
is, ez valójában nem sok egyéb szemálmul-
nál, mi kedélyét nem csekély mértében
főligatja.

Zsófi arca sápadtban, köhögése erő-
sebb lett, lábai megdagadtak, a balál e

hírnököt megcsuktak neki, hogy nemsokára
váltat kell itt kelti huznia. Dezső is, kit
úly forró, úgy szűl hűvel szereltet. Va-
lahányozó e gondolat forogdoltott agyában,
annarra megszálta a halállal való megköt-
tés akarat, hogy keserveben zokogni, ka-
lutságbán lennhangban ábrándozni kezdett.

Mikor kisse magozott ezt és Dezső
ajta mellől talta, szemé megélemlé-
kelt s győvölves lágy hangon így kezett meg-
érteletit utolsó mondanivalóját.

— Csak azt az egy tedd meg, az-
tan hádd bucsúzám, — szólt fajtalmam.

Dezső arczát halvány pir futotta át s
idegei megzrádkoltak.

— szőt megindult hangon.
— Oh Dezső igérd azt, csak azt az
egyet, hogy halalom utam jegyet váltáni
nem fogsz többé soha

— Ez utolsó szavak félét síró, fel-
kőnyörgő hangon voltak kimondva. Dezső
szemel könyvet tetek meg.

— Nem, soha, igérem — szólt élér-
rekenyűen.

Zsófi hangosan feltelekelt.

— Közösönm — rebegte, s ez volt
utolsó szava, mely szíve megszünt dobogni,
szemel örökre lezáródott.

Fél év sem múlt el s Dezső mint a
pille, mely egyik virág édes kelyhéit ki-
szálla, tova szállt, út a jelenetnek.

Dérdy Malvin 16 éves volt és esinos
a szor szoros értelmében. Dezső gyakran
járt be Dérdyékhez. Úgyes, kellemes tá-
rsalgása és ólözékenysége által gyorsan
megkedvellette magát. Az öreg Dérdy Elek
szívesen látta benne leanya jóvendőbélit
fértjé, aki jól nevelt gyermek, a megér-
demű, hogy jóvívje léte és boldog
legyen.

Egyik napon együtt ültek a reggeli-
nél, midőn Dezső egy kis kertt sétát in

TÁRCSA.

A királyhoz.

Pécségy királyom! Magyarok király!
Mely szívet a nemzet elvölt költője;
Voss belte búgolyos átja pillanatok,
Vérvölves ördök nem létez, uram, ott mélt!

Sok szavakkal érte meg a magyar népet.
Szaryaságoktól felköt, s a szíve meg tájépt,
Jobb jóvót agyó édes menyőnyégre
Mint a köd, évszótolt, már annak is vége...

Édes magyarák hők az önöm helye,
Főjő eszálóká, bírátnál van az tal;
Főrtő könyvöl ák, alya szíra vezet,
Sajjt gyermekek emeltek rá kezét

Török, tétár ellen bosszen harcolt,
Fényes akolozók nem tapadt meg seanyótt,
De mit tegyen akkor, midőn saját vére
Támad föl ellene, tör az életere?

A jó kiféret acél, melynek az éle öl,
Törtelennél teszt, kiből a köhöl —
Es a fajtalmam kisse, óly udgér
Áldog rég, már, emészt; megsemmint végre.

No engedő ő király ólvasni hazánk!
Koronád kövökkel sző Magyarországot;
Kik fületés sagnak, soha hajó szoknak —
Trónod eszálóká fergel hazánk!

Száll le a magasból hől népség közt,
A való minden a nép vére szüköré;
Hallal meg a népet, halálal meg a panaszt,
Melyet könyök között kín és keserű fakaszt.

Mint a gyenge gyermek szem elől atyján,
Égy óráig a magyar nép koroná költője;
Törtelennél teszt, kiből a köhöl —
Minden jóra fordúl a mentre van a hasa.

